

IETJE LIEBEEK-HOVING

De nacht voorbij

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Als Donna Terlinge die vrijdagavond in haar kleine rode wagentje Amsterdam achter zich gelaten heeft, begint ze vergenoegd te neurien: ‘De paden op, de lanen in’, een van de lievelingsliedjes van oma Westhoek.

Ze grinnikt even; dat liedje is voor sportieve-lingen, die met een rugtas om urenlange wandelingen door bos en beemd maken, en zij zit comfortabel achter het stuur van haar trouwe autootje! Haar gezicht betreft en ze slaakt een diepe zucht: zij zou wat meer aan lichaamsbeweging moeten doen, maar het komt er nooit van. De korte fietstochtjes van haar etage naar haar werk zijn te verwaarlozen. Niet dat ze echt dik is, maar een paar kilootjes minder zou geen kwaad kunnen. Als ze aan haar mooie, tengere zusjes Silvy en Natalie denkt...

‘Jij moet jezelf niet met die twee vergelijken,’ zei haar vader laatst, ‘jij bent nou eenmaal forser gebouwd, je bent een stuk langer dan die twee sprieten. Ja, kind, je heb je postuur van mij geërfd, daar valt niets aan te veranderen. Maar je ziet er leuk uit, met je donkere krullen en je bruine ogen. Die heb je ook van mij, hoor!’

‘Ja, pap, je hebt helemaal gelijk, ik moet ook niet altijd zo zeuren. Maar soms, als ik in de spiegel kijk en m’n zware wenkbrauwen zie, m’n brede schouders... Tja, dan zie ik toch weer die mooie zusjes van me voor mijn eigen spiegelbeeld schuiven...’ Maar kom, ze moet nu niet gaan zitten piekeren, ze kan maar beter op het verkeer letten, het is weer loeidruk, zoals gebruikelijk op vrijdagavond. En verder wil ze zich gewoon verheugen op een weekend Meerbrugge, in de fraaie, gezellige villa van haar ouders. Zij wonen in een van de mooiste buitenwijken van Meerbrugge, waar geen huis hetzelfde is en die alle gelegen zijn in fraaie, vaak onder architectuur aangelegde tuinen. Haar ouderlijk huis, ze heeft er een fijne jeugd doorgebracht. Vooral dankzij het innige contact met haar vader en de sterke band met Natalie.

Hoewel Donna veel om haar moeder geeft, is zij met haar nooit zo close geweest; de mooie Désiree heeft wel het vermogen een huis tot een thuis te maken, maar verder leeft zij nogal oppervlakkig. Echt diepgaande gesprekken heeft Donna voor zover zij zich kan herinneren nooit gehad. Haar moeders verzuchting: ‘Kind, wat denk jij toch moeilijk, leef eens wat luch-

tiger,' heeft ze als jong meisje maar al te vaak gehoord!

Gelukkig vond en vindt zij meer dan voldoende compensatie bij vader. Daniël, die uit hetzelfde hout gesneden is als zijzelf, net als Natalie. Silvy heeft zowel qua uiterlijk als karakter het meeste van hun moeder. Maar al met al hebben zij, de zusjes Terlinge, een warme, onbezorgde jeugd gehad. Ook in materieel opzicht had het hen nooit aan iets ontbroken.

Toen Donna negen jaar oud was, had Daniel Terlinge zich na jaren van veel studeren en keihard werken directeur mogen noemen van een van de meest gerenommeerde banken in de stad Meerbrugge. En daar werkt hij nog altijd met veel plezier.

Donna rijdt nu met een matig gangetje over de Veluwe; de drukte van de avondspits heeft zij inmiddels achter zich gelaten en ze kan zich nu zonder risico overgeven aan haar gedachten. Natuurlijk blijft ze alert onder het rijden, maar ze heeft veel routine opgedaan in de ruim tien jaren dat ze haar rijbewijs heeft. Achttien was ze toen ze dat papiertje behaalde...

Opnieuw gaan haar gedachten terug naar haar vader, die ondanks studie en werk altijd tijd had vrijgemaakt om zich met zijn gezin

bezig te houden. Vooral in de weekends uiter-aard, maar Donna had nooit het gevoel gehad aandacht te kort te komen. En ja, dat was ook zeker de verdienste van haar moeder geweest. Toen Donna was geboren, was deze gestopt met haar werk als diëtiste; zij wilde fulltime moeder zijn en kon daarnaast toen veel meer tijd en energie investeren in haar grote hobby: tuinieren. Ook hield zij haar vakliteratuur trouw bij en daarnaast zette zij zich, voornamelijk in de avonduren, in voor kerk en maatschappij. Ruim drie jaar na Donna werd Silvy geboren en ongeveer twee jaar later kwam hun hekkensluitertje Natalie ter wereld. Désiree en Daniël hadden nog wel meer kinderen gewild, maar tijdens de zwangerschap van Natalie had zich bij Désiree een schildklierafwijking ontwikkeld. De arts raadde haar destijds met klem af nog een kind te krijgen, de kans op een verergering van die aandoening was te groot om risico's te nemen.

Désiree was nog maar dertig toen ze dit te horen kreeg, en hoewel ze dankbaar was drie gezonde dochters te hebben, had het haar toch wat tijd gekost te accepteren dat zij nooit meer zwanger zou raken. Toen haar meiden alle drie op de basisschool zaten was zij gaan sollicite-

ren om haar oude beroep weer te kunnen uitoefenen.

Al bij de tweede poging had zij succes: zij werd voor drie ochtenden per week aangenomen als diëtiste in het Streekziekenhuis te Meerbrugge. Al snel na haar aanstelling vond zij het juweel 'oma Dankert', een kwieke dame van begin zestig. Deze nam met veel flair en plezier de nodige huishoudelijke taken van Désiree over en ving de kinderen op als Désiree niet op tijd thuis kon zijn.

Lieve oma Dankert, denkt Donna met een klein glimlachje. Zij kwam, zag en overwon. Zelfs de destijds nog wat schuwe Natalie was al snel overstag gegaan voor die pittige, warmhartige vrouw met haar ontembare bos grijze krullen, haar mollige verschijning en haar donkere, maar toch zo opgewekte stemgeluid. Jarenlang was zij bij hen gebleven en zonder deze vrouw kan Donna zich haar jeugd jaren niet voorstellen. Hoe vaak had zij haar niet getroost, als ze op school weer eens gepest was. Gedurende heel de basisschool was zij, Donna, uitgescholden voor 'lange' of 'varken', en nog wel ergere benamingen. Toch was zij er niet aan onderdoor gegaan; ze had al jong geleerd van zich af te bijten en desnoods haar vuisten

te gebruiken. En naast die pestkoppen waren er genoeg andere klasgenootjes geweest met wie ze het goed kon vinden; sommigen hadden zelfs tegen haar opgekeken omdat ze zo stoer was.

Ze was erdoor gehard en eenmaal op de havo behoorde het gepest worden tot het verleden; zij had zich een fiere houding aangemeten en een air van 'wie doet me wat'. Dat er achter die stoere, zelfverzekerde Donna Terlinge nog altijd een wat onzeker meisje met een klein hartje schuilging, hoefde niemand te weten. Thuis kon ze zichzelf zijn en ook was er haar hartsvriendin Diane Bosker, die ook weten mocht hoe het er diep vanbinnen bij Donna uitzag.

Diane... Nog altijd is zij haar beste vriendin en ook oma Dankert, die inmiddels in een aanleunwoning haar intrek heeft genomen, heeft nog altijd een belangrijke plaats in Donna's leven. Ze zal het lieve mens zeker een bezoekje brengen zondag. En morgen gezellig met elkaar brunchen in de riante eetkamer! Silvy en haar man Jan van der Weiden zullen ook van de partij zijn de komende dagen. Ze fronst even als ze denkt aan de soms wat koele, hooghartige houding van dit zusje, maar beweegt dan ongeduldig haar schouders, geen gezeur nu, het

belooft een prachtig weekend te worden met veel zon, en het is nog maar half maart! En dan morgenmiddag lekker statten met Diane. Misschien zal Natalie ook van de partij zijn, maar de kans dat zij de middag met haar vriend Barto de Waal door zal brengen is aanzienlijk groter. Die twee zijn echt dol op elkaar!

Donna zucht diep en bekommerd, al haar vrolijke gedachten zijn opeens als sneeuw voor de zon verdwenen. Het is alweer een jaar geleden dat Vincent Greve hun relatie heeft verbroken... Anderhalf jaar waren ze samen geweest en hun verliefdheid groeide uit tot een volwaardige liefde. Althans, zo had zij dat beleefd, ze was ervan overtuigd geweest dat zij samen met Vincent verder zou gaan, een leven lang. Met Gods hulp zouden zij samen bouwen aan hun toekomst...

Wat was ze blind geweest! Iedereen had het eerder geweten dan zij: er was een ander in zijn leven. Maandenlang had hij haar bedrogen met Marije Bosman. Marije met haar lange, slanke lichaam, haar knappe koppie en haar mysterieuze glimlach. Mona Lisa werd ze genoemd door de vele jongens die een oogje op haar hadden. Marije kon aan elke vinger wel een man krijgen. Waarom moest zij haar, Donna, haar

liefste afpakken? Waarom?

Anderzijds, ze was er nu tenminste tijdig achter gekomen dat Vincent maar een wankele ridder was, dat al zijn mooie woorden, al zijn beloften loos waren geweest, leeg en zonder betekenis. Toch... het doet nog altijd pijn. En was het in de jaren daarvoor niet precies net zo gegaan, met Ronald en Peter? Nee, niet precies, Ronald had haar op een gegeven moment gezegd dat hij niet meer om haar gaf, en Peter was zonder opgaaf van reden, op een avond dat zij hadden afgesproken domweg niet komen opdagen. En dat was het dan...

Donna slikt en slikt, die lastige bobbel in haar keel benauwt haar en tranen kan ze achter het stuur al helemaal niet gebruiken. Ze knippert een paar maal met haar ogen en vermant zich. Maar toch is er nog dat pesterige stemmetje vanbinnen dat haar influistert: Er is iets mis met jou, Donna Terlinge, en ook al beweert iedereen het tegendeel, zijzelf voelt wat ze voelt. Zoals zo vaak is er ook nu de angst dat zij altijd alleen zal blijven. Ze is al achten-twintig en sinds Vincent is er geen andere man geweest die wezenlijk belangstelling voor haar heeft getoond, althans niet op het amoureuze vlak...

‘En nu is het afgelopen,’ zegt ze vastbera-
den.

Ze nadert de eerste brug, de vele lichten van de stad wenken haar, geven haar de ruimte het verleden te laten rusten. Nog een kwartiertje en ze is thuis. Er wordt op haar gewacht, en ze mag genieten van het hier en nu.

Als zij de afslag neemt naar de villawijk Groenhagen is er een lied in haar hart: Wat de toekomst brenge moge, mij geleidt des Heren hand. Ja, daar kan en mag zij zich aan vasthouden! Donna rijdt de oprit op en kondigt luid toeterend haar komst aan. Ze grinnikt even als ze denkt aan het zure gezicht van mevrouw Van Krooswijk, twee huizen verderop.

‘Ik kan dat luidruchtige gedoe niet appreciëren,’ had mevrouw eens gezegd toen ze Donna tegen het lijf was gelopen op de Groenhage-
laan, waar ze haar teckel uitliet.

‘U bedoelt?’ had Donna liefjes gevraagd.

‘Ik bedoel dat we hier in een beschaaf de buurt wonen en dat wil ik graag zo houden. Dat overdreven claxonneren elke keer dat je vertrekt of arriveert, ik zie daar het nut niet van in. En bovendien raakt mijn Pinkeltje telkens weer totaal overstuur!’

Donna was er verder maar niet tegen inge-